

retsplejelov, svarer til den danske retsplejelovs § 159, stk. 3.

I henhold til *stk. 4* foretages forkyndelse efter bestemmelsen for kredsretternes og Retten i Grønlands vedkommende af Retten i Grønland. Dette modsvarer den gældende ordning, hvor det i overensstemmelse med forkyndelsesbekendtgørelsens § 7, stk. 1, er landsdommeren, som iværksætter den offentlige bekendtgørelse. Denne ordning foreslås opretholdt således, at det for kredsretternes vedkommende er Retten i Grønland, som forestår forkyndelse ved offentlig bekendtgørelse, jf. herved bemærkningerne til forslaget § 136, stk. 2.

Til § 138

Bestemmelsen indeholder regler om retsvirkningerne af henholdsvis lovlig forkyndelse, som ikke har bragt meddelelsen til adressatens kundskab, og forkyndelse, der ikke er foretaget i overensstemmelse med reglerne, men hvor meddelelsen til trods herfor er kommet adressaten i hænde.

Det fremgår af *stk. 1*, at en forkyndelse er gyldig, selv om meddelelsen ikke kommer til adressatens kundskab. Denne del af bestemmelsen, som er identisk med den danske retsplejelovs § 163, stk. 1, svarer til den gældende regel i retsplejelovens kapitel 2, § 12, hvorefter en forkyndelse, der er sket i overensstemmelse med de i loven foranstående eller de i medfør af lovens kapitel 2, § 9, udfærdigede regler, anses for lovlig, uanset den ikke ved de trufne foranstaltninger måtte komme til indstævntes kundskab.

Stk. 2 regulerer den situation, at et dokument, som skal forkyndes, er kommet adressaten i hænde, selv om forkyndelsen ikke er sket i overensstemmelse med reglerne i forslaget §§ 133-135. Det fremgår herom, at forkyndelse i sådanne tilfælde anses for sket. En tilsvarende bestemmelse findes ikke efter den gældende ordning, men fremgår af den danske retsplejelovs § 163, stk. 2.

Til § 139

Bestemmelsen indeholder reglerne for beskikkelse af de personer, som efter forslaget § 133, stk. 1, nr. 1, jf. stk. 2, kan foretage stævningsmandsforkyndelse.

Efter *stk. 1* kan polititjenestemænd og kommunefogeder foretage forkyndelse uden særlig beskikkelse, hvilket svarer til den gældende ordning efter retsplejelovens kapitel 2, § 9, stk. 1, 1. pkt. I Danmark gælder en lignende ordning, hvorefter polititjenestemænd og sognefogeder uden særlig tilladelse kan foretage forkyndelse, dog kun i straffesager. En tilsvarende begrænsning er ikke fundet hensigtsmæssig for Grøn-

lands vedkommende. Det forudsættes således, at politifolk og kommunefogeder som hidtil kan foretage forkyndelse i civile sager uden særlig bemyndigelse, selv om det i praksis må forventes, at sådan forkyndelse vil blive henlagt til stævningsmændene.

Af *stk. 2, 1. pkt.*, fremgår det, at politimesteren i øvrigt for hver retskreds beskikker det fornødne antal personer til som stævningsmand at foretage forkyndelser af retlige meddelelser. Dette svarer i realiteten til den gældende ordning, jf. retsplejelovens kapitel 2, § 9, stk. 1, 2. pkt. Ligesom efter praksis i dag forventes det, at området for stævningsmændenes virksomhed skal være forkyndelserne i civile sager. Der vil dog ikke være noget til hinder for, at en stævningsmand også kan foretage forkyndelse i en kriminalsag. For at sikre den nødvendige vejledning af navnlig sigtede må dette dog formøntlig have undtagelsens karakter, eller det må forudsætte, at stævningsmanden er i stand til at give den fornødne vejledning, jf. herved betænkningens afsnit VIII, kap. 8.3.5. Denne forudsætning vil under alle omstændigheder være til stede, hvis den beskikkede stævningsmand også er polititjenestemand, som det ofte er tilfældet i dag, og som det også forudsættes at kunne være i fremtiden.

Efter *stk. 3*, som svarer til den gældende regel i retsplejelovens kapitel 2, § 9, stk. 1, sidste pkt., er der fortsat mulighed for, at politiet eller retsformanden om nødvendigt kan bemyndige en dertil egnet person til som stævningsmand at foretage enkelte forkyndelser. Dette kan navnlig komme på tale i tilfælde, hvor forkyndelsen er af hastende karakter, og hvor ingen af de i stk. 1 og 2 nævnte personer umiddelbart kan påtage sig opgaven. Som et andet eksempel kan nævnes situationer, hvor der i forbindelse med forkyndelse af en retsafgørelse skønnes at være et særligt behov for vejledning eller støtte af en part, for hvem afgørelsen er af stor personlig betydning. Dette kan bl.a. være tilfældet i forældremyndighedssager, hvor forkyndelsen i givet fald kan foretages af en socialrådgiver eller lignende, som har kendskab til parten og sagen. Bestemmelsen kan ligesom i dag endvidere tænkes anvendt i forbindelse med forkyndelse af domme i sager om foranstaltningsændring, hvor den domfældte er anbragt i Danmark. Forkyndelsen kan i sådanne tilfælde foretages af en forsorgsmedarbejder eller lignende på det sted, hvor den pågældende opholder sig.

Til § 140

Bestemmelsen, som erstatter reglen i retsplejelovens kapitel 2, § 9, stk. 2, bemyndiger justitsministeren til at fastsætte nærmere regler om forkyndelse – herunder regler om vederlag til stævningsmænd, der